

FRANK
GOLDAMMER

ΤΟ
ΤΕΡΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Μετάφραση:
Γιώτα Λαγουδάκου

Αγαπητές αναγνώστριες, αγαπητοί αναγνώστες,

Το βιβλίο αυτό είναι πολύ σημαντικό για μένα, όχι μόνο επειδή κατάγομαι από τη Δρέσδη. Στη δραματική τελευταία χρονιά του πολέμου, το 1945, ο επιθεωρητής μου, ο Μαξ Χέλερ, καλείται να κάνει τις έρευνές του υπό εξαιρετικά δύσκολες συνθήκες και φτάνει επανειλημμένως στα όριά του, επαγγελματικά και προσωπικά. Γι' αυτόν ήθελα να μιλήσω, και για μια πόλη και τους κατοίκους της εκείνη την εποχή.

Σας εύχομαι να το απολαύσετε.

Frank Goldammer

Πρώτο μέρος

30 Νοεμβρίου 1944

Ο Χέλερ ανασηκώθηκε με κόπο. Με ύψος ένα και ογδόντα δύο, μόλις που χωρούσε στο καλάθι της μοτοσικλέτας. Ήταν μια BMW της Βέρμαχτ. Άλλο όχημα δεν υπήρχε διαθέσιμο. Ο Χέλερ έβγαλε πρώτα το δεξί του πόδι και πετάχτηκε όταν το παπούτσι του ακούμπησε στο λιθόστρωτο. Σκούπισε από το πρόσωπό του τις παγωμένες ψιχάλες της βροχής, που είχε ξεσπάσει κατά τη διάρκεια της διαδρομής, και κούνησε αποδοκιμαστικά το κεφάλι. Αντί να μπει στο προαύλιο, ο Στράμπε είχε παρκάρει τη μοτοσικλέτα μπροστά από την πύλη. Ο Χέλερ το εξέλαβε ως σημάδι υποτίμησης. Ο νεαρός των Ες Ες δεν τον συμπαθούσε καθόλου.

Ο Χέλερ βρισκόταν τώρα έξω από το κτίριο του Κωπηλατικού Ομίλου της Δρέσδης. Σήκωσε τον γιακά του και έχωσε τις γροθιές βαθιά στις τσέπες που είχε το μακρύ του παλτό. Στεκόταν έτσι, με τους ώμους ανασηκωμένους, χωρίς τη δερμάτινη τραγιάσκα του, και δεν ήξερε πού έπρεπε να πάει. Τα κοντοκουρεμένα μαλλιά του, που είχαν αρχίσει να γκριζάρουν, τραβούσαν όλη την υγρασία.

Ο Έλβας παρουσίαζε μια εικόνα ζοφερή, γκριζα και μουντή, εκείνο το τελευταίο απόγευμα του Νοεμβρίου. Τα λιγοστά δέντρα στην όχθη ήταν γυμνά και μαύρα από την υγρασία. Πιο ψηλά στο ποτάμι, το μάτι του έπεσε σε μια σειρά από αντιαεροπορικά πολυβόλα. Ο Χέλερ ήξερε ότι ήταν παροπλισμένα. Τα σύννεφα κρέμονταν χαμηλά και τύλιγαν τις πλαγιές της αντίπερα όχθης σε βαριά πέπλα ομίχλης. Σε λίγο

θα σκοτεινίαζε. Ο Χέλερ ρούφηξε σιγανά τη μύτη του. Εκείνη τη στιγμή πρόβαλε από το γκριζόμαυρο φόντο των σοβατισμένων υγρών τοίχων μια φιγούρα και προχώρησε προς το μέρος του.

«Κύριε επιθεωρητά;» ρώτησε ο ένστολος και σήκωσε βιαστικά το δεξί του χέρι. «Χάιλ Χίτλερ!»

Ο Χέλερ ένωσε υποχρεωμένος να βγάλει αμέσως το χέρι από την τσέπη και να ανταποδώσει απρόθυμα τον χαιρετισμό, χωρίς να πει λέξη.

Ο αστυνομικός έκανε ένα βήμα στο πλάι και, με μια υποψία υπόκλισης, άφησε τον Χέλερ να περάσει μπροστά. «Στο παλιό λεμβοστάσιο», πρόσθεσε επεξηγηματικά.

Δεν ήταν μακριά, γύρω στα πενήντα μέτρα, ο Χέλερ ένωθε την υγρασία να του τρυπάει τα κόκαλα και είχε να παλεύει και με το δεξί του πόδι. Έκανε κάθε βήμα με μεγάλη προσοχή κι ένωθε την ανυπομονησία του ένστολου πίσω του.

Όταν έφτασαν στο λεμβοστάσιο, ο Χέλερ σταμάτησε για να αφήσει τον άντρα να περάσει μπροστά.

Όμως, ο αστυνομικός δεν αντέδρασε. «Περάστε πρώτος. Όλο ευθεία. Είναι πίσω πίσω, στο συνεργείο.»

Ο Χέλερ έμεινε για μια στιγμή να κοιτάζει τον άντρα απαθής κι έπειτα μπήκε στο κτίριο. Ήταν ένα παράπηγμα που επικοινωνούσε με έναν μεγάλο χώρο, όπου φυλάσσονταν τα σκάφη, τα μεγάλα κουπιά και άλλα εξαρτήματα. Μύριζε γλυφό νερό, πετρέλαιο και σκουριά.

«Από κει!» εξήγησε ο ένστολος.

«Θα μπορούσατε να είχατε περάσει πρώτος», παρατήρησε αγανακτισμένος ο Χέλερ. Το φως στο λεμβοστάσιο ήταν βέβαια αναμμένο, όμως η λάμπα έφεγγε αδύναμα και θαμπά. Η ατμόσφαιρα ήταν καταθλιπτική, όπως όλα εκείνες τις μέρες.

«Δεν έχει έρθει κανείς ακόμα;» ρώτησε. «Ούτε φωτογράφος;»

«Κανείς, κύριε επιθεωρητά, αλλά είναι όλα κανονισμένα.»

Ο Χέλερ κούνησε σκεπτικός το κεφάλι. Πολλά ήταν κανονισμένα. «Πήγε κανείς εκεί, άγγιξε κανείς το πτώμα;»

«Όχι, κύριε...» Ο ένστολος έπεσε πάνω στον Χέλερ, που είχε κοντοσταθεί απότομα.

Η πόρτα του συνεργείου ήταν ανοιχτή, και αυτό που είδε ο Χέλερ δεν το περίμενε καθόλου.

«Ποιος τη βρήκε;» ρώτησε βραχνά.

«Δύο αγόρια. Είναι απέναντι, στο εντευκτήριο του ομίλου.»

«Άρα κάποιος μπήκε στον χώρο.» Ο Χέλερ τράβηξε το βλέμμα του από το πτώμα και έψαξε για αποτυπώματα στο πάτωμα. Υπέθεσε ότι μέσα σε εκείνο το μείγμα από σκόνη και πετρέλαιο όλο και κάποιο ίχνος θα είχε μείνει. Το αίμα είχε στεγνώσει. Στη μικρή λίμνη που είχε σχηματιστεί υπήρχαν ρωγμές, όπως στην ξεραμένη λάσπη ενός νερόλακκου.

«Χρειάζομαι φως εδώ, πολύ φως και τον φωτογράφο.»

«Τότε πρέπει να συσκοτίσουμε τον χώρο καλύπτοντας τα παράθυρα.»

«Φροντίστε το!»

Ο αστυνομικός έγνεψε ανεπαίσθητα και έφυγε. Ο Χέλερ παρατήρησε τη γυναίκα, που ήταν δεμένη σφιχτά με σκοινί από τους καρπούς στον πάγκο εργασίας, καθιστή, με τα χέρια τεντωμένα στο πλάι, σαν τον Ιησού στον σταυρό. Η μπλούζα της και η φανέλα της ήταν σχισμένες, το ίδιο και η φούστα της. Με ένα κομμάτι από το ίδιο σκοινί ήταν δεμένα και τα πόδια της: από την κοιλιά και κάτω ήταν ολόγυμνη. Το εσώρουχο και οι μακριές κάλτσες της ήταν κατεβασμένα μέχρι τους αστραγάλους. Το κεφάλι της κρεμόταν προς τα

εμπρός, ακουμπούσε στο στήθος σχεδόν, και ο Χέλερ έβλεπε τον αυχένα της. Σκούπισε πάλι το πρόσωπό του.

Στο μεταξύ η βροχή είχε δυναμώσει και χτυπούσε στη λαμαρινένια στέγη. Λίγο αργότερα, ακούστηκε να κελαρύζει στις υδροροές και στους όρθιους νεροσωλήνες. Ο Χέλερ έσκυψε σε βαθύ κάθισμα, για να δει αν η γυναίκα ήταν φιμωμένη. Δεν μπορούσε να το διακρίνει, ήταν ήδη πολύ σκοτεινά στον χώρο, και δεν έπρεπε να αγγίξει τον διακόπτη. Το πρόσωπό της ήταν βυθισμένο στο σκοτάδι.

Επιτέλους άκουσε τον θόρυβο μιας μοτοσικλέτας. Έπειτα αντρικές φωνές. Σηκώθηκε και έβαλε τα χέρια στις τσέπες του παλτού του. Από μακριά αναγνώρισε τον Όλντενμπους, από τη Σήμανση, με ένα ξύλινο τρίποδο κάτω από τη μασχάλη και μια μεγάλη καφετιά βαλίτσα στο άλλο χέρι. Μιας και δεν τον ακολουθούσε κανένας άλλος, δεν ήταν απαραίτητος ο χιτλερικός χαιρετισμός.

«Δώστε τη σ' εμένα, Βέρνερ», είπε ο Χέλερ θέλοντας να του πάρει τη βαλίτσα από το χέρι, όμως ο Όλντενμπους, τριαντάρης, κοντός και στρουμπουλός, κούνησε αρνητικά το κεφάλι.

«Κάντε τη δουλειά σας, Μαξ, κι αφήστε εμένα να κάνω τη δική μου», είπε ασθμαίνοντας. «Αποτρόπαιο θέαμα – το έμαθα ήδη.»

Ο Χέλερ έγνεψε καταφατικά. «Φρίκη.»

«Υπάρχει κάτι άλλο εκτός από φρίκη στις μέρες μας;»

Ο Χέλερ δεν έδωσε συνέχεια. Τις απέφευγε κάτι τέτοιες συζητήσεις.

«Προσπαθήστε να τα καταγράψετε όλα με κάθε λεπτομέρεια. Ακόμα και τα ρούχα. Προηγουμένως, όμως, εξετάστε το πάτωμα για τυχόν ίχνη: νομίζω πως είδα εκεί το αποτύπωμα ενός παπουτσιού. Πιστεύω ότι στον πάγκο εργασίας μπορεί να υπάρχουν δακτυλικά αποτυπώματα, το ίδιο και

στον διακόπτη για το φως. Ξένες τρίχες στα ρούχα του θύματος. Από πού είναι το σκοινί; Και, δεν είμαι σίγουρος, αλλά αυτό εκεί δεν είναι δρεπάνι;» Ο Χέλερ έδειξε ένα σκούρο αντικείμενο σε σχήμα μισοφέγγαρου, μισοκρυμμένο κάτω από τον πάγκο εργασίας.

Ο Όλντενμπους κούνησε καθησυχαστικά το κεφάλι. «Εντάξει, εντάξει, ξέρω τι πρέπει να κάνω. Πρώτα, όμως, χρειάζομαι έναν προβολέα. Τα φλας είναι δυσεύρετα. Όλα είναι δυσεύρετα πια. Στην αρχή ο Κλεπ αρνιόταν να καταλάβει γιατί έπρεπε να κουβαληθώ εδώ πέρα.»

Ο Χέλερ κοίταξε με δυσπιστία τον τεχνικό της Σήμανσης. «Και για ποιον λόγο, αν μου επιτρέπετε να ρωτήσω;»

Ο Όλντεμπους άφησε ένα γρύλισμα, που φάνηκε να τα λέει όλα. Είχε προχωρήσει κιόλας προς την πόρτα. Ο Χέλερ τον ακολούθησε.

«Θα χρειαστώ λίγη ώρα. Γνωρίζετε τον νεαρό Φρίντριχ; Τον επιστράτευσαν την προηγούμενη εβδομάδα.»

Ο Χέλερ δεν τον γνώριζε. «Πάω να μιλήσω με τα αγόρια που βρήκαν το θύμα. Αν με χρειαστείτε, θα είμαι στο εντευκτήριο του ομίλου.» Ο Χέλερ έδειξε με το κεφάλι προς το απέναντι κτίριο.

Τα δύο αγόρια κάθονταν ήσυχα ήσυχα σε ένα τραπέζι –το τσάι που είχαν στο φλιτζάνι τους δεν το είχαν αγγίξει. Φορούσαν και τα δύο παλτό, κάτω από το οποίο ο Χέλερ διέκρινε τον γιακά από τη στολή της Οργάνωσης Παίδων της Χιτλερικής Νεολαίας.

Όταν πλησίασε, πετάχτηκαν και τα δύο όρθια και ύψωσαν αμέσως το δεξί χέρι στον αέρα. «Χάιλ Χίτλερ!» φώναξαν εν χορώ.

Πόσων χρονών να είναι, αναρωτήθηκε ο Χέλερ, ούτε καν δώδεκα. Δεν είχαν γνωρίσει τίποτε άλλο στη ζωή τους.

Αυτή τη φορά χαιρέτησε κι εκείνος σύμφωνα με τους κανονισμούς. Με τα παιδιά έπρεπε να είναι κανείς ιδιαίτερα προσεκτικός, διότι συχνά αποδεικνύονταν οι χειρότεροι καταδότες.

«Καθίστε!» πρόσταξε. «Τι δουλειά είχατε στο λεμβοστάσιο;»

«Παίζαμε, κύριε αστυνόμε!» είπαν με μια φωνή.

«Όνομα!»

«Μέρκερ, Γκούσταβ.»

«Τράουτμαν, Άλβιν.»

«Παραβιάσατε την πόρτα;»

«Όχι, κύριε αστυνόμε. Η πόρτα ήταν ανοιχτή.»

Το βλέμμα τού Χέλερ έπεσε στο διπλανό τραπέζι, όπου υπήρχαν δύο απλά ξύλινα όπλα.

«“Κύριε επιθεωρητά” είναι το σωστό. Ξέρουν οι γονείς σας πού βρίσχεστε;»

Τα δύο αγόρια κούνησαν αρνητικά το κεφάλι.

«Πείτε μου τι κάνατε και τι είδατε. Χωρίς να παραλείψετε το παραμικρό. Πρώτα εσύ, Γκούσταβ.» Ο Χέλερ αντιλήφθηκε μια κίνηση έξω από το παράθυρο. Το αυτοκίνητο του Κλεπ είχε μπει στο προαύλιο.

«Παίζαμε. Ερχόμαστε συχνά εδώ. Μένουμε εκεί απέναντι, στην Γκνάιξενου-Στράσε. Η πόρτα ήταν ανοιχτή, μια χαραμάδα, και μπήκαμε μέσα, επειδή έκανε κρύο και επειδή ίσως είχε μπει κάποιος κατάσκοπος εκεί μέσα. Δεν πέρασε πολλή ώρα και είδαμε τη νεκρή.» Ο Γκούσταβ δεν φάνηκε να νοιάζεται, μα στα τελευταία του λόγια ο φίλος του τινάχτηκε τρομαγμένος.

«Είδατε τίποτε; Κάποιον να φεύγει; Ακούσατε φωνές;» Ήταν ερωτήσεις ρουτίνας, αφού η γυναίκα ήταν εδώ και ώρες νεκρή.

«Όχι, δεν ήταν κανείς εκεί.»

«Αγγίξατε τίποτε; Την πόρτα, τον διακόπτη για το φως; Το πτώμα;»

«Όχι, κύριε αστυνόμε, απολύτως τίποτε!» Ο Γκούσταβ και ο Άλβιν κούνησαν έντονα το κεφάλι.

«Και τότε πώς άνοιξες την πόρτα;»

«Την έσπρωξα με το όπλο!»

«Μάλιστα» είπε ο Χέλερ. «Και τώρα θα πάτε σπίτια σας, από τον πιο σύντομο δρόμο. Δεν πιστεύω να μου είπατε ψέματα; Για τα ονόματά σας, εννοώ. Το ξέρετε ότι οι ψεύτες καταλήγουν στη φυλακή.»

Και οι δύο κούνησαν πάλι έντονα το κεφάλι.

«Καλώς, δρόμο τώρα!»

Τα αγόρια σηκώθηκαν. Ο Άλβιν όμως κοντοστάθηκε. «Ήταν το Τέρας, έτσι δεν είναι;»

Ο Χέλερ σήκωσε το βλέμμα και τον κοίταξε. «Το Τέρας;»

«Η μητέρα λέει ότι εδώ γύρω τριγυρνάει το Τέρας.»

«Το Τέρας; Τι θα πει αυτό;»

«Αρπάζει μικρά παιδιά.» Ο Άλβιν είχε σοβαρέψει και το πιγούνι του έτρεμε.

Ο Χέλερ σηκώθηκε. «Πηγαίνετε σπίτι. Υπάρχει ήδη αρκετός φόβος τριγύρω μας· δεν μας χρειάζεται κι ένας μπαμπούλας αποπάνω.»

«Κι αν μας ακολουθήσει επειδή βρήκαμε τη γυναίκα;»

Ο Χέλερ έπιασε το αγόρι γερά από τους ώμους. «Πήγαινε στη μητέρα σου. Αν ήταν το Τέρας, θα έχει τώρα άλλα πράγματα να ασχοληθεί από το νοιαστεί για δύο πιτσιρίκια.»

«Το Τέρας», μονολόγησε ψιθυριστά ο Χέλερ διασχίζοντας το προαύλιο για να επιστρέψει στη σκηνή του εγκλήματος. Δεν ήξερε αν έπρεπε να δώσει βάση στα λόγια του αγοριού. Η χώρα βρισκόταν σε πόλεμο και οι άνθρωποι ήταν δι-

αφορετικοί απ' ό,τι σε περιόδους ειρήνης. Ποιος θα έδενε μια γυναίκα και θα την κακοποιούσε με τόσο φρικτό τρόπο, χωρίς να μπει στον κόπο να καλύψει την πράξη του; Θα μπορούσε απλουστάτα να πετάξει το πτώμα στον Έλβα και μετά να πλύνει το πάτωμα. Ο Χέλερ είχε δει στο λεμβοστάσιο έναν νεροχύτη, με μια μάνικα βιδωμένη στη βρύση.

Τη στιγμή που ετοιμαζόταν να μπει στο λεμβοστάσιο, ήρθε προς το μέρος του ο Κλεπ. Είχε σχεδόν το ίδιο ύψος με τον Χέλερ, ήταν όμως πολύ πιο παχύς και μερικά χρόνια νεότερος από εκείνον. Ο Ρούντολφ Κλεπ, αντισυνταγματάρχης των Ες Ες, ήταν εδώ και λίγο καιρό ο προϊστάμενός του, παρόλο που δεν προερχόταν από τις τάξεις της αστυνομίας. Κάθε άλλο μάλιστα. Προτού αρχίσει την καριέρα του στα Ες Ες, ήταν χασάπης.

«Τι φρίκη!» μουρμούρισε. Ο Χέλερ δεν απάντησε. Οι άνθρωποι με τη νεκροκεφαλή στο πηλήκιο θα έπρεπε να είναι συνηθισμένοι σε τέτοιου είδους θεάματα, σκέφτηκε.

«Θα επιστρέψω στο αρχηγείο. Φροντίστε να καθαρίσετε εδώ μέσα. Δεν θα έχετε και πολλά να μαζέψετε.»

Ο Χέλερ έμεινε σιωπηλός. Δεν ανοιγόκλεισε καν τα βλέφαρα. Ένιωθε την υγρασία να διαπερνά τα μαλλιά του, να στάζει μέσα από τον γιακά του παλτού και να κυλάει στον αυχένα του. Μέχρι τώρα δεν είχε πολλά πολλά με τον Κλεπ. Τον είχαν φέρει από την Πολωνία, από τα μάχιμα Ες Ες. Η θέση στην αστυνομία της Δρέσδης ήταν μάλλον η ανταμοιβή του. Το τι είχε συμβεί στην Πολωνία, μόνο από φήμες ήταν γνωστό. Και τις φήμες δεν τις πίστευε ποτέ ο Χέλερ, πόσο μάλλον εν καιρώ πολέμου.

«Θα ήθελα να γίνει νεκροτομή στο πτώμα», είπε.

Ο Κλεπ έκανε μια αποδοκιμαστική χειρονομία. «Κάντε ό,τι πρέπει να κάνετε. Νομίζω ότι αύριο θα έχετε την τελική έκθεση.» Χαμήλωσε το κεφάλι και έκανε βιαστικά τα

λιγοστά βήματα μέχρι το αμάξι του. Ο οδηγός, που όλη αυτή την ώρα στεκόταν ακίνητος στη βροχή, του άνοιξε την πόρτα.

«Τελική έκθεση;» ρώτησε ο Χέλερ, εκείνη τη στιγμή όμως ο οδηγός έκλεισε την πόρτα, με αποτέλεσμα ο Κλεπ να μην τον ακούσει ή τουλάχιστον να κάνει ότι δεν τον άκουσε.

Ο Χέλερ έμεινε να ακολουθεί με το βλέμμα το αυτοκίνητο που ξεμάκραινε κι έπειτα επέστρεψε στο λεμβοστάσιο.

Ο Όλντενμπους φαινόταν ήδη να τον περιμένει. «Ελάτε μέσα.» Έδειξε κάτι στον τοίχο δίπλα στον Χέλερ. Ήταν μια σκούπα. «Ο δράστης πρέπει να σκούπισε το πάτωμα. Δεν μπόρεσα να βρω ούτε ένα αποτύπωμα παπουτσιού.»

Ο Χέλερ παρατήρησε το σκουπόξυλο, στο οποίο είχε κατακαθίσει μια ανοιχτόχρωμη σκόνη σχηματίζοντας λεπτές γραμμές. Όταν άπλωσε το χέρι του να το πιάσει, ο Όλντενμπους ξερόβηξε.

«Πρέπει να εξετάσουμε τη σκούπα για δακτυλικά αποτυπώματα. Ο δράστης μπήκε από τη σιδηρόπορτα που βγάζει στον Έλβα. Φαίνεται πως παραβίασε την κλειδαριά μ' ένα σκαρπέλο. Δεν βρέθηκαν εργαλεία που να χρησιμοποιήθηκαν για τη διάρρηξη. Τα ίχνη έξω τα έχει ήδη ξεπλύνει η βροχή. Όσο για το θύμα, ούτε χαρτιά ούτε τίποτε», συνέχισε να λέει ο Όλντενμπους, χωρίς να χρειαστεί να τον ρωτήσει ο Χέλερ. Οι δυο τους συνεργάζονταν καιρό τώρα. «Ούτε στα ρούχα της βρήκα κάτι. Καθαρόαιμη Γερμανίδα –δεν φοράει αστέρι. Ο Κλεπ πιστεύει...»

Ο Όλντενμπους σήκωσε τρομαγμένος το βλέμμα για να βεβαιωθεί ότι ο Κλεπ είχε πράγματι φύγει. «Πιστεύει ότι ήταν πρόσφυγας από τη Σιλεσία, τα ρούχα της όμως δεν μου φαίνεται ότι δείχνουν κάτι τέτοιο.»

Ο Χέλερ έδειξε το πόδι της νεκρής. «Είναι κάλτσες νοσοκόμας.»

Ο Όλντενμπους σούφρωσε τα χείλη. «Από το νοσοκομείο Γκέρχαρντ Βάγκνερ;»

«Δεν απέχει και πολύ από δω. Ή από τη Διακονία.»

«Το δρεπάνι, παρεμπιπτόντως, είναι καθαρό. Το όπλο του εγκλήματος πρέπει να ήταν κάτι άλλο, ένα πολύ κοφτερό μαχαίρι, με μια πρώτη εκτίμηση. Έβγαλα καμιά δεκαριά φωτογραφίες, θα τις εμφανίσω απόψε κιόλας.»

«Ο Κλεπ μιλάει για τελική έκθεση.»

Ο Όλντενμπους κοίταξε τον Χέλερ με βλέμμα συμπονετικό. «Ένα τυχαίο έγκλημα, είπε σ' εμένα, που το διέπραξε κάποιος περαστικός.»

Ο Χέλερ έμεινε να κοιτάζει τον Όλντενμπους για μερικά δευτερόλεπτα. «Το πτώμα πρέπει να πάει στον ιατροδικαστή.»

Ο Όλντενμπους κούνησε λυπημένος το κεφάλι. «Είναι όλοι στο μέτωπο. Ο δόκτωρ Κάσνερ έλαβε την περασμένη εβδομάδα φύλλο πορείας.»

Ο Χέλερ ξεφύσηξε. Προφανώς τα πιστοποιητικά απαλλαγής είχαν πάψει να ισχύουν. Κάποια στιγμή θα τον έστελλαν κι εκείνον στο μέτωπο.

«Δεν μπορεί να συνεχιστεί αυτό. Θα καταρρεύσουν τα πάντα.» Προτού ακόμα τελειώσει τη φράση του, ο Χέλερ μετάνιωσε για τη συναισθηματική του έκρηξη και μαζεύτηκε αμέσως. «Κανένας δολοφόνος που περνάει τυχαία από ένα σημείο δεν μπαίνει στον κόπο να καθαρίσει τόσο προσεκτικά τα ίχνη του. Φαίνεται μάλιστα πως πλύθηκε κιόλας. Κανείς δεν διαπράττει ένα τέτοιο έγκλημα χωρίς να λερωθεί. Λέτε να βγήκε έξω με τα ματωμένα του ρούχα;»

Οι άκρες των χειλιών του Όλντενμπους τραβήχτηκαν προς τα κάτω. «Μπορεί να φόρεσε παλτό από πάνω. Ίσως όμως και να πλύθηκε εκεί, στον νεροχύτη, εφόσον ήταν απαραίτητο. Αποτυπώματα δεν υπάρχουν πάντως.»

«Πιστεύω ότι ήξερε τα κατατόπια· ήταν όλα σχεδιασμένα. Ο τόπος, το έγκλημα. Ακόμα και η διαφυγή του.»

«Το πτώμα όμως το άφησε εδώ.»

Ο Χέλερ πήρε μια βαθιά ανάσα, με τα δόντια σφιγμένα. Αυτό ακριβώς τον προβλημάτιζε.

«Συνεχίστε τη δουλειά σας. Θα δω πού μπορούμε να πάμε το πτώμα!»

30 Νοεμβρίου 1944,
βράδυ

Ο Χέλερ είχε γίνει τελείως μούσκεμα στη διαδρομή για το νοσοκομείο. Είχε βγάλει το παλτό του και ήλπιζε ότι θα στέγνωνε λιγάκι στο καλοριφέρ της αίθουσας αναμονής. Είχε σταθεί δύσκολο να βρει κάποιον ειδικό. Το νοσοκομείο ήταν ασφυκτικά γεμάτο, το προσωπικό παραφορτωμένο. Εκείνη την περίοδο, ολόενα και περισσότεροι άνθρωποι έπεφταν βάρια άρρωστοι. Από το μέτωπο κατέφθαναν καθημερινά τραυματίες, υποσιτισμένοι πρόσφυγες έπρεπε να λάβουν την απαραίτητη φροντίδα, φείρες κυκλοφορούσαν παντού. Ο Χέλερ είχε κληθεί στο γραφείο των ιατρών, αλλά περίμενε ήδη σχεδόν μία ώρα. Στο μεταξύ, έξω είχε σκοτεινιάσει. Ο Μαξ Χέλερ ανασήκωσε το μανίκι του σακακιού του και κοίταξε το ρολόι του. Εκείνη τη στιγμή άνοιξε η πόρτα.

Ο Χέλερ σηκώθηκε, ο γιατρός ωστόσο τον προσπέρασε ευθυτενής, πήγε στην καρέκλα του, ίσιωσε την άσπρη ιατρική μπλούζα του και κάθισε. Με μια κοφτή χειρονομία, υπέδειξε στον Χέλερ να ξανακαθίσει. Ο δόκτωρ Άλφρεντ Σόρρερ, όπως έγραφε η μικρή πινακίδα που υπήρχε πάνω στο γραφείο του, έγειρε προς τα πίσω. Ήταν περίπου στην ηλικία του Χέλερ ή λίγο μεγαλύτερος. Το κοντοκουρεμένο μουστάκι του σχημάτιζε μια αχνή ασημένια λωρίδα. Τα γκριζα μάτια του κοιτούσαν με σπινθηροβόλο και ξύπνιο βλέμμα τον συνομιλητή του.

«Δυστυχώς, οι υποψίες σας βγήκαν αληθινές. Πρόκειται πράγματι για μια νοσοκόμα μας. Την Κλάρα Μπέλμαν. Απ’

όσο ξέρω, δεν ήταν πολύ περισσότερο καιρό από εμένα εδώ, στο νοσοκομείο –τρεις μήνες. Εργαζόταν στη γυναικολογική κλινική.» Ο δόκτωρ Σόρερ στήριξε τους αγκώνες του στα μπράτσα της καρέκλας και ένωσε τις άκρες των δαχτύλων του.

«Φοβάμαι πως η νεαρή αυτή γυναίκα πέρασε μεγάλο μαρτύριο, προτού ο Κύριος αποφασίσει να την πάρει κοντά του. Κανένα από τα τραύματά της δεν φαίνεται να ήταν θανάσιμο. Η καρδιά της είναι ανέπαφη. Φέρει μια μαχαιριά στον πνεύμονα, όμως αυτό έχει συνήθως ως αποτέλεσμα να πλημμυρίζει με αίμα ο συγκεκριμένος πνευμονικός λοβός. Η συνέπεια είναι ένας πολύ αργός θάνατος από ασφυξία. Το έχουμε δει να συμβαίνει πολλές φορές στο μέτωπο. Πολεμήσατε κι εσείς στο μέτωπο, έτσι δεν είναι;»

Ο Χέλερ ξερόβηξε. «Ναι, στον προηγούμενο πόλεμο.»

Το πρόσωπο του Σόρερ φωτίστηκε αμέσως. «Πολέμησα κι εγώ. Στο 5ο Σύνταγμα της Φρουράς των Γρεναδιέρων. Εσείς;»

«Στο 101ο Σύνταγμα των Γρεναδιέρων», απάντησε ο Χέλερ. Περισσότερα δεν σκόπευε να πει.

Ο Σόρερ φάνηκε να το αντιλαμβάνεται και επέστρεψε αμέσως στο θέμα. «Ο τραυματισμός του κοιλιακού τοιχώματος συνοδεύεται πάντα από έντονους πόνους, όπως άλλωστε και οι βαθιές τομές στα χέρια και στα πόδια. Η γυναίκα πρέπει να ούρλιαζε, εκτός κι αν έχασε πολύ σύντομα τις αισθήσεις της. Ο θάνατος επήλθε είτε από το σοκ είτε από αιμορραγία. Το δεύτερο μου φαίνεται πιο πιθανό.» Ο Σόρερ χτύπησε δύο φορές μεταξύ τους τις άκρες των δαχτύλων του.

Ο Χέλερ απέφυγε να περάσει το χέρι πάνω από τον αυχένα του, μιας και δεν ήθελε να φανεί αμήχανος σε σύγκριση με την ψύχραιμη στάση του γιατρού. Δεν αισθανόταν καλά όμως. Κρύωνε λιγάκι και έτριψε τους ώμους του. Υποφιαζόταν πως εκείνη τη νύχτα δεν θα κοιμόταν καλά.

«Μπορεί να εξακριβωθεί αν ήταν μεθυσμένη; Ή αν ο θύτης τη νάρκωσε με κάποιον άλλο τρόπο; Αν την αναισθητοποίησε, σε βαθμό να παραλύσουν τα μέλη της; Δεν αντιστάθηκε; Δεν είναι δυνατόν να μπήκε με τη θέλησή της στο λεμβοστάσιο.»

Ο Σόρερ έσκυψε λιγάκι προς τα εμπρός και κοίταξε ένα έντυπο. «Της πήραμε αίμα για εξετάσεις», απάντησε κοφτά. «Έχετε άλλες ερωτήσεις;»

«Είστε διευθυντής του νοσοκομείου, έτσι δεν είναι; Μου είπαν ότι είστε παθολογοανατόμος.»

«Σωστά. Ωστόσο, οι ανάγκες της παρούσας στιγμής απαιτούν τη λήψη ειδικών μέτρων. Γι' αυτό και το πεδίο δράσης μου έχει επεκταθεί και πέρα από την ειδικότητά μου.» Ο Σόρερ άνοιξε τις παλάμες του. «Λοιπόν, κύριε επιθεωρητά, μας περιμένει πολλή δουλειά!»

Ο Χέλερ κατάλαβε και σηκώθηκε. «Σας ευχαριστώ για τη βοήθεια. Θα μπορούσα μήπως να ζητήσω και πάλι τη συμβουλή σας, σε περίπτωση που κριθεί απαραίτητο;»

«Όποτε θέλετε, μένω εδώ, στις εγκαταστάσεις του ιδρύματος. Μου έχουν παραχωρήσει δύο δωμάτια στη σχολή των αδελφών νοσοκόμων.» Ο Σόρερ είχε σηκωθεί κι εκείνος. Τώρα στέκονταν ο ένας απέναντι στον άλλον. Για μια στιγμή φάνηκαν να διστάζουν.

«Χάιλ Χίτλερ.» Ο Χέλερ ύψωσε το χέρι του, δεν το τέντωσε όμως τελείως και το ξανακατέβασε αμέσως.

Ο δόκτωρ Σόρερ τον μιμήθηκε και, για μια στιγμή, έμειναν να κοιτάζονται ερευνητικά στα μάτια. Στον προθάλαμο, η γραμματέας τού Σόρερ έδωσε στον Χέλερ το παλτό του, που τον τύλιξε με μια ευχάριστη ζέστη. Την ευχαρίστησε και έφυγε.

Στον διάδρομο μύριζε βραδινό φαγητό, ζωμός και ψωμί. Ο ίδιος, εκτός από ένα πενιχρό μεσημεριανό με λίγες πατά-

τες και αλμυρά γογγύλια, δεν είχε φάει τίποτε άλλο. Το προσωπικό έκανε ατάραχο τη δουλειά του. Ο Χέλερ αναγκάστηκε μια δυο φορές να παραμερίσει, να κολλήσει στον τοίχο, καθώς από μπροστά του περνούσαν καροτσάκια φαγητού και τροχήλατα κρεβάτια.

Όταν έφτασε στο κλιμακοστάσιο, δεν περίμενε το ασανσέρ, παρά κατέβηκε από τη σκάλα.

«Να σας πω», είπε στο ισόγειο σε μια νοσοκόμα που περνούσε από μπροστά του, «πού θα βρω το Τμήμα Προσωπικού;»

«Το κτίριο της διοίκησης είναι εκεί πίσω. Τέτοια ώρα δεν θα βρείτε όμως κανέναν εκεί», είπε η νοσοκόμα δείχνοντας ένα κτίριο.

«Σας ευχαριστώ πολύ!»

«Παρακαλώ.» Η νοσοκόμα προχώρησε και ανέβηκε τη σκάλα.

Ο Χέλερ ένωσε ένα κύμα ζέστης να διαπερνά όλο του το σώμα κι έκανε αμέσως μεταβολή. «Χάιλ Χίτλερ!» φώναξε.

Η νοσοκόμα κοντοστάθηκε και γύρισε αργά και τον κοίταξε. Μετά, χωρίς να ανταποδώσει τον χαιρετισμό, συνέχισε να ανεβαίνει τη σκάλα.

«Τι σου συμβαίνει;» ρώτησε η Κάριν και πήρε το παλτό από τα χέρια του Χέλερ. Το έβαλε σε μια κρεμάστρα, το πήγε στην κουζίνα και το κρέμασε δίπλα στη σόμπα. Μετά ξαναγύρισε στο χολ. Στο μεταξύ ο Χέλερ είχε καθίσει στον μικρό πάγκο και έβγαζε με κόπο τα παπούτσια του. Η γυναίκα του τον κοίταξε σαν να τον μάλωνε. «Η τραγιάσκα σου;»

«Την ξέχασα στο γραφείο.» Το δεξί παπούτσι γλίστρησε απότομα από τη φτέρνα του· το πρόσωπο του Χέλερ συσπάστηκε.

Best Seller στο
SPIEGEL

ΔΡΕΣΔΗ, 1945.

**ΚΑΘΩΣ ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΡΑΪΧ ΤΕΛΕΙΩΝΕΙ,
ΕΝΑ ΔΟΛΟΦΟΝΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ ΞΕΚΙΝΑ.**

Ο πληθυσμός της Δρέσδης υποφέρει από τον πόλεμο που δεν λείπει να τελειώσει και από τις στερήσεις. Οι αντιαεροπορικοί συναγερμοί είναι καθημερινή υπόθεση. Ο επιθεωρητής Μαξ Χέλερ καλείται να δει το πτώμα μιας γυναίκας που έχει κακοποιηθεί φριχτά.

Η φήμη κυκλοφορεί αμέσως: δράστης είναι το «Τέρας» που κυκλοφορεί τις νύχτες αθόρυβα στα σοκάκια της πόλης.

Μέσα στο χάος που επικρατεί τον τελευταίο χειμώνα του πολέμου, ο Χέλερ προσπαθεί να εξιχνιάσει το έγκλημα αλλά βρίσκεται σε αδιέξοδο. Όταν τον Φεβρουάριο του 1945 η πόλη ισοπεδώνεται από έναν πρωτοφανή βομβαρδισμό, νέα απειλητικά στοιχεία έρχονται στο φως – και ο Χέλερ ξεκινά μια επικίνδυνη αναζήτηση για να ξεσκεπάσει το «Τέρας».

Η πρώτη υπόθεση του επιθεωρητή Μαξ Χέλερ.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

www.klidarithmos.gr

ISBN 978-960-461-987-0

9 789604 619870